

Un punt d'inflexió

El Primer de Maig és un dia de reivindicació de la classe treballadora i, als darrers anys, han cobrat especial rellevància les reivindicacions per a recuperar tot el que ens han robat. Després d'una crisi que ha devaluat el conjunt del país, tant en salaris com en l'estat del benestar -i que, a més, ho han sofert més els que menys tenien, els més vulnerables, els joves, les dones i les persones majors- toca recuperar, per una qüestió de justícia social

José Luís García
Secretari General de CCOO Illes Balears

Perquè no podem permetre que la precarietat es quedi instal·lada com la norma, i no només al mercat de treball, sinó també al si de la societat, com a funcionament normalitzat de la mateixa. Front això, la resignació no pot ser una opció i, per tant, la resposta ha de ser contundent. Ja hem passat per l'etapa on la rèplica era reactiva a les agressions. que es materialitzaven en retallades. Ara estam a la disputa del repartiment de la riquesa que es genera i que no caurà del cel, ja que la dreta política i econòmica, no tinguem dubtes, mirarà pels seus tal com ha fet sempre.

No quedarà d'altre que reclamar el que és nostre, reivindicar amb propostes i en mobilitzacions i ho hauré de fer als diferents espais on interlocutem: a les meses de negociació col·lectiva, reclamant el repartiment primari de la ri-

quesa per la via dels increments salarials, a més de millores en les condicions de feina, per poder tenir una ocupació de qualitat amb salaris dignes. També reivindicant a les meses de diàleg social, incidint en les polítiques econòmiques, en millores en les polítiques actives d'ocupació per poder donar resposta als desocupats, especialment, als col·lectius amb més dificultats. Sense oblidar les polítiques que tenen a veure en les condicions de vida de la classe treballadora com són la sanitat, l'educació, l'habitatge i la protecció social, com a elements fonamentals de l'estat del benestar. I tenim clar que si als espais de negociació no arribem a bon port, haurem de mobilitzar-nos i augmentar la pressió fins que doni fruit i canviï la correlació de forces.

Emperò, a més, de la crisi econòmica i social, hem patit una crisi política ocasionada, en part, per la corrupció que s'havia instal·lat com a part del sistema i per un altre la falta de referents ideològics clars per fer front de la deriva neoliberal que està envaint Europa, i que es tradueixen amb un creixement de l'extrema dreta. Tot plegat dona com a resultat una desafecció de la ciutadania cap a la política i les institucions.

Dins aquests contextos, de qüestionament de les legitimitats i de la representativitat, les respostes són diferents. En un primer moment, fruit de la indignació, la mobilització fou reactiva a les diferents reformes, però avui, una vegada que ha canviat el cicle econòmic, la resposta és per dignitat, justícia social i equitat, enfront de la sortida desigual de la crisi. Queda pales que les maneres de canalitzar les respostes han canviat. En un ambient on la representació es devalua i no interessa que el sindicalisme confederal articuli el conflicte, dona peu a què la mobilització sia corporativa, és a dir, mobilitzacions de pensionistes, de cambreres de pisos, de dones, etc. Mentre que

el sindicalisme de classe en general, i CCOO en particular, apostam per la defensa del sistema públic de pensions, els convenis col·lectius que inclouen a tots i totes els treballadors i treballadores i formam part del moviment feminista, és a dir, defensam els drets col·lectius enfront dels individuals i corporatius. És una lluita ideològica que estam disputant a aquesta sortida de la crisi, a la que necessitem aliats dins de la societat i, per tant, confluïr amb l'esquerra política és imprescindible per poder canalitzar els conflictes i poder disputar una sortida de la crisi amb un model econòmic i social més just i equitatiu.

Reforçar les institucions i els instruments de diàleg social, a més d'aconseguir transversalitat dins la societat i en l'esquerra política, des de l'autonomia de les parts, serà cabdal per aconseguir hegemonia ideològica.

CCOO, i el sindicalisme en el seu conjunt, ha de jugar un paper central en la creació d'aliances, en teixir ponts dins l'esquerra per poder liderar una nova societat que reforci l'estat de benestar des de les polítiques públiques. ■

